

יא. וידוי יום הכפורים.

ביום הכפורים כהן גדול מביא פר, ומתוודה עליו עוונותיו ועוונות ביתו, שנאמר, "וְהִקְרִיב אֶהָרֹן אֶת פֶּר הַחֹטְאֹת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ" (ויקרא ט"ז ו') והכוונה לידוי דברים^נ, והכפרה הזו ביום שנאמר בה, "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהַרוּ" (ויקרא ט"ז ל').

יב. וידוי הפרים.

כהן גדול שטעה להתיר דבר שעונשו כרת, ועשה על פי הוראתו, מביא פר לחטאת, הוא נקרא פר כהן משיח, וכן סנהדרין שטעו, והורו להתיר דבר שעונשו כרת, ועשו הציבור על פי הוראתם, מביאים פר לחטאת, והוא נקרא פר העלם דבר של ציבור, ואלו ואלו מתוודים עליו את חטאם, ויודוי זה ביום הוא, כמו וידוי פר יום הכפורים, שגם בהם נאמר לשון כפרה.

יג. וידוי מעשר.

בגמר הפרשת מעשרות של שנה שלישית ושנה ששית יש לבער כל מעשרות שלוש השנים הקודמות מהבית ולהתוודה על כך כמו שנאמר "כִּי תִכְלֶה לַעֲשֹׂר אֶת כָּל מַעְשֶׂר תְּבוּאָתְךָ בְּשָׁנָה הַשְּׁלִישִׁת שָׁנַת הַמַּעְשֵׂר וְנִתְּנָה לְלוֹי לְגַר לִיתוֹם וְלֹאֲלֻמְנָה וְאָכְלוּ בְּשַׁעְרֶיךָ וְשָׁבְעוּ. וְאִמְרַתְךָ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בְּעֵרְתֵי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת וְגַם נִתְּנֵי לְלוֹי וְלַגֵּר לִיתוֹם וְלֹאֲלֻמְנָה כָּכֵל מִצְוַתְךָ אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכַחְתִּי... (דברים כ"ו י"ב-י"ג), ויודוי זה זמנו ביום שנשמך הוא לפרשה שאחריו הפותחת במילים, "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים וְשִׁמְרַתְךָ וְעִשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ" (דברים כ"ו ט"ז).

יד. שחיטת קרבנות.

שחיטת קרבנות זמנה ביום, שנאמר, "בַּיּוֹם זִבְחֶכֶם לְאֹכַל וּמִמֶּחֶרֶת וְהַנּוֹתֵר עַד יוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף" (ויקרא ט"ו ו').

טו. סמיכת קרבנות.

הסמיכה על הקרבנות זמנה ביום שנאמר "וְיִסְמְךָ אֶת זָדוֹ עַל רֹאשׁ קָרְבָּנוֹ וְשִׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אֶהָרֹן אֶת דָּמּוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב" (ויקרא ג' ח') להקיש סמיכה לשחיטה מה זו ביום אף זו ביום.

^נ אתה אומר בכפרת דברים, או אינו אלא בכפרת דמים הרי הוא אומר "ושחט את פר החטאת אשר לוי", למדנו שעדיין לא נשחט הפר. [רש"י ע"פ גמרא יומא].